

нером із класич. б-би Терноп. ДЮСШ № 3 (1991–94); нині займається приват. бізнесом.

Г. Івахів, Б. Мельничук.

ТКАЧУК

Микола Платонович (19. 08. 1949, с. Золотолін, нині Костопіл. р-ну Рівнен. обл.) – літературознавець, літературний критик, педагог. Брат *П. Ткачука*. Д-р філол. н. (1998), проф. Чл. НСПУ (2003). Закін. Житомир. пед. ін-т (1971, нині ун-т). Працював учит. франц. та укр. мови й літ-ри в США у родин. селі (1971–74), викл. пед. ін-ту в м. Рівне (1975–

76, нині гуманіт. ун-т); від 1980 – в Терноп. пед. ін-ті (нині ТНПУ): викл., доц., зав. каф. історії укр. літ-ри (1993), декан філол. ф-ту (від 2004). Автор понад 200 наук. праць, зокрема з франкознавства: “Естетична концепція дійсності в бориславському циклі творів І. Франка” (1992), “Жанрова структура романів І. Франка” (1996), “Концепт натуралізму і художні шукання в “Бориславських оповіданнях” І. Франка”, “Парадигма збірки “Semper tūro” І. Франка”, “Художній світ збірки “3 вершин і низин” І. Франка” (всі – 1997), “Жанрова структура прози Івана Франка” (2003), “Лірика Івана Франка” (2006); книг “Стиль балад Левка Боровиковського” (1991, 2000), “Богдан Бойчук. Степан Сапеляк: Компендій творчості поетів” (1994), “Українська поезія останньої третини ХІХ ст.: основні тенденції розвитку і естетична стратегія” (1998), “Лірика Маркіяна Шашкевича”, “Інтерпретації. Літературно-критичні статті, творчі портрети українських поетів ХХ століття” (обидві – 1999), “Модерністський дискурс лірики та новел Богдана Лепкого” (2006), “Наративні моделі українського письменства”, “Розвиток нової української літератури в контексті культурно-національного народу перших десятиліть ХІХ ст.” (обидві – 2007) та ін.; спів-автор і ред. підручників із укр. літ-ри для СШ та ВНЗ (1999, 2002, 2004, 2006); автор статей, оглядів, рецензій, нарисів про творчість *О. Астаф’єва*, *С. Будного*, *О. Гончара*, *П. Загребельного*, *Б. Мельничука*, *Д. Павличка*, *М. Стельмаха* й ін. Наук. праці Т. опубл. в Білорусі, Польщі, РФ, Югославії та ін. країнах.

В. Барна, Л. Щербак.

ТКАЧУК

Ольга Семенівна (06. 01. 1913, с. Жубровичі, нині Олев. р-ну Житомир. обл. – 09. 06. 1983, м. см. невід.) – письменниця, журналіст, громадська діячка. Дружина *М. Я. Ткачука*. Чл. СПУ (1957). Навчалась у Варшав. ун-ті (Польща). Працювала в ред. рай. г. на Тернопільщині. Автор роману “Назустріч волі” (1955, перевид. 1984), зб. оповідань “Мати” (1960) і “Стежки життя” (1967), повісті “Переорані межі” (1973), низки публікацій у періодиці.

Б. Мельничук, М. Ониськів.

ТКАЧУК

Павло Петрович (13. 07. 1955, с. Пурики Козятин. р-ну Вінн. обл.) – військовик, історик. Генерал-майор (2002). Орден “За службу Батьківщині в Збройних силах СРСР” 3-го ступ. (1990), “Бронзовий козацький хрест” 3-го ступ. (2004); медалі. Канд. істор. н. (2004), доц. Відмінник освіти України (2004). Закін. Одес. морехід. уч-ще (1973), Військ. артилер. акад. (1992). Від 1977 – на військ. службі, 1982 – в Прикарп. військ. окрузі: нач. штабу, ком-р артилер. дивізіону. Після закін. Військ. артилер. акад. у м. Ленінград (1992, нині Санкт-Петербург, РФ) – ком-р окрем. розвід. артилер. полку і механізов. бригади. Жовтень 1998–листопад 2002 – ком-р 26-ї артилер. дивізії зі штабом у м. Тернопіль, від 2002 – нач. Військ. ін-ту нац. ун-ту “Львівська політехніка”. Автор військ.-істор. досліджень та ін. публікацій.

Л. Кривизюк.

ТКАЧУК

Петро Платонович (08. 07. 1946, с. Золотолін, нині Костопіл. р-ну Рівнен. обл. – 03. 04. 1997, м. Тербовля) – майстер декоративно-ужитково-